

Arrest

nr. 45 537 van 29 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LUCAS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Roma-zigeuner afkomstig uit Prizren te zijn en in het bezit te zijn van het Kosovaarse staatsburgerschap.

Uw broer, M.(...), werd in 1998 door het Servische leger opgeroepen voor zijn militaire dienstplicht. Hij werd gelegerd in de regio Deçan.

Tijdens het gewapend conflict bleef u met uw ganse familie in Prizren. In juli 1999, na afloop van het gewapend conflict en de terugkeer van de etnische Albanezen, kreeg u problemen. Uw broer was op dat moment samen met het Servische leger naar Servië gegaan. Hij vestigde zich in de periferie van Belgrado en keerde tot op heden niet meer naar Kosovo terug. In juli 1999 kwamen vier etnische Albanezen naar uw woning en vroegen naar uw broer M.(...). U vertelde hen dat uw broer Kosovo had verlaten samen met de Serviërs. U werd vervolgens meegenomen naar een school op enkele

honderden meters van uw woning, waar u enkele uren werd mishandeld. Daarna werd u vrijgelaten met de melding dat u uw broer moest naar de school brengen. Bij het verlaten van de school botste u op een patrouille van de KFOR (Kosovo Force, internationale troepenmacht). De soldaten stelden voor u naar het ziekenhuis te brengen, maar u weigerde. U werd naar een arts, die werkzaam was voor de KFOR, gebracht. Vervolgens brachten de soldaten u naar huis, waar u een maand het bed diende te houden. Daarna besloot u met uw echtgenote en minderjarige dochter naar Macedonië uit te wijken.

U werd er in het vluchtelingenkamp te Stenkovec ondergebracht, waar uw echtgenote beviel van een dochter.

In 2000 vernam u er dat er in Kosovo diverse herstructeringen waren gebeurd, in het bijzonder op het vlak van de politiewerking. U besloot daarom naar Kosovo terug te keren, onder begeleiding van het UNHCR. Hoewel u sedertdien relatief ongestoord kon leven, werd u wel af en toe op straat door etnische Albanezen gevraagd waar uw broer M.(...) verbleef en werd u op dreigende toon gezegd dat u hem diende aan te geven. Ongeveer begin november 2008 werd u bij het verlaten van een supermarkt in Prizren door etnische Albanezen staande gehouden. Opnieuw vroegen zij u uw broer aan hen over te dragen. Toen u stelde niets met de zaken van uw broer te zien te hebben, kreeg u enkele oorvegen. Er werd u gezegd uw broer binnen de maand bij hen te brengen, zoniet zouden de zaken met u worden afgehandeld. U durfde geen klacht neerleggen omdat in Prizren enkel etnische Albanese agenten werkzaam zijn, zowel bij de lokale als bij de internationale in Kosovo aanwezige autoriteiten. Omdat u vreesde dat de etnische Albanezen uw dertienjarige dochter in handen zouden krijgen, besloot u Kosovo met uw echtgenote en drie minderjarige dochters op 15 november 2008 te verlaten.

U reisde via u onbekende landen naar België door, waar u op 17 november 2008 aankwam en nog diezelfde dag asiel vroeg.

U stelde niet naar Kosovo terug te kunnen keren uit angst dat uw dochters of uzelf iets zal overkomen. U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt op 30 november 2001, uw UNMIK-huwelijksakte, uitgereikt te Prizren op 6 oktober 2008, de UNMIK-geboorteaktes van uw dochters Q.(...), A.(...) and S.(...), allen uitgereikt te Prizren op 6 oktober 2008, de Macedonische geboorteakte van uw dochter A.(...), uitgereikt te Skopje op 7 maart 2000 en uw UNMIK-rijbewijs, uitgereikt op 8 februari 2003.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: de UNHCR-vluchtelingenkaarten van u, uw echtgenote en uw dochter Q.(...), uitgereikt te Macedonië op 10 september 1999, 2 foto's genomen tijdens uw verblijf in het vluchtelingenkamp te Stenkovec, Macedonië, het militaire boekje van uw broer M.(...), uw lidkaart van de Romapartij PRYK, uw arbeidscontract, opgemaakt te Prizren in 1995, een medisch attest op naam van uw broer M.(...), uitgereikt te Pristina op 29 mei 1999 en twee Belgische medische attesten over uw dochter A.(...), d.d. 17 december 2008 en 30 december 2008."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Prizren wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overall over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in

het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN-missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet, d.d 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan.

Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de

RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat u persoonlijk betreft, dient te worden opgemerkt dat u stelde Kosovo te hebben verlaten omdat uw broer M.(...) in 1998/1999 zijn militaire dienstplicht in het Servische leger had vervuld en daarom door etnische Albanen werd gezocht (gehoor CGVS p. 7).

Er dient echter vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde feiten in dit verband onvoldoende ernstig zijn om alsnog te getuigen van een gerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepalingen van subsidiaire bescherming.

U stelde immers éénmaal in juli 1999 en éénmaal in november 2008 door etnische Albanen te zijn geslagen omwille van de militaire dienst van uw broer.

In de ruim 9 jaar tussen beide incidenten kon u relatief ongestoord leven; u zou enkel op straat zijn aangesproken door etnische Albanen die naar de verblijfplaats van uw broer informeerden (gehoor CGVS pp. 7, 8).

Aangaande het incident in juli 1999 dient voorts opgemerkt te worden dat dit dient gekaderd te worden tegen de achtergrond van de toenmalige spanningen tussen etnische Albanen en de voltalige RAE-bevolking (Roma, Ashkali en Egyptenaren) en Serviërs in Kosovo onmiddellijk na afloop van het gewapend conflict, op verdenking van collaboratie met de Servische ordetroepen. Bovendien werd u bij uw vrijlating uit de school door een toevallig passerende KFOR-patrouille onderschept en kreeg u op last van KFOR onmiddellijk de nodige medische zorgen toegediend.

Hoewel u verklaarde dat KFOR de nodige aandacht aan het gebeurde besteedde en een onderzoek voerde (gehoor CGVS p. 10), wachtte u een eventueel resultaat niet af maar week u onmiddellijk uit naar Macedonië, waar u ongeveer een jaar verbleef alvorens naar Prizren terug te keren.

Na uw terugkeer uit Macedonië medio 2000 leefde u nog ruim 9 jaar, tot november 2008, nagenoeg ongestoord in Prizren, op uw ouderlijke adres.

Hoewel u beweerde zich voortdurend bedreigd te voelen, blijkt uit uw verklaringen eveneens dat u zich vrijelijk kon bewegen in de gemeente Prizren, dat uw kinderen er school liepen en dat u er verder over alle sociale voorzieningen beschikte (gehoor CGVS p. 8). U stelde immers dat u en uw echtgenote samen boodschappen deden, dat u zelf uw identiteitsdocumenten afhaalde bij de bevoegde instantie, dat u een sociale uitkering genoot...(gehoor CGVS pp. 3, 4, 9).

Over het feit dat u in november 2008 zou zijn geslagen door etnische Albanen die van u eisten dat u uw broer M.(...) aan hen zou overdragen, dient vastgesteld te worden dat u heeft nagelaten de in Kosovo aanwezige lokale of internationale autoriteiten van het gebeurde op de hoogte te stellen met het oog op het verkrijgen van afdoende bescherming.

Uw verklaring voor uw nalatigheid, met name dat de lokale en internationale politie uit Prizren uitsluitend uit etnische Albanen bestaat (gehoor CGVS p. 7), stemt niet overeen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd.

Uit deze informatie blijkt immers dat Prizren de grootste multi-etnische gemeente is, waarbij de verschillende aanwezige etnieën, met uitzondering van de Serviërs, allen zijn vertegenwoordigd in de lokale politie KP. Uw verklaring dat u geen klacht indiende omdat er overal, zowel bij KP als bij UNMIK, enkel etnisch Albanese agenten werkzaam zijn, kan dan ook niet worden weerhouden.

Uit niets blijkt aldus dat u zich in geval van (nieuwe) problemen niet tot de in Kosovo aanwezige lokale (KP) of internationale (KFOR, EULEX) autoriteiten zou kunnen wenden voor het verkrijgen van afdoende bescherming.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u en uw echtgenote beiden verklaarden dat jullie familie, in casu jullie ouders, uw zussen en uw echtgenote haar broers nog steeds in Prizren woonachtig zijn en er geen problemen hebben (gehoor CGVS pp. 2-3, gehoor CGVS echtgenote p. 4).

Aangaande uw persoonlijke situatie stelde u dat Roma in het algemeen worden gediscrimineerd wanneer ze naar de dokter gaan, dat Roma steeds als laatste worden bediend in winkel, dat Roma nergens melding kunnen maken wanneer hun iets overkomt en dat ze, wanneer ze werk vinden, binnen de kortste keren worden ontslagen. Roma hebben volgens uw verklaringen geen enkel recht (gehoor CGVS pp. 4, 10).

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten.

De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Over uw persoonlijke socio-economische situatie dient evenwel opgemerkt te worden dat u maandelijks een sociale uitkering kreeg (gehoor CGVS p. 3), gingen uw kinderen naar school (gehoor CGVS p. 8) en verkreeg u zonder problemen documenten bij de gemeente (gehoor CGVS p. 9). Uit voornoemde informatie blijkt verder dat de mate van integratie in de lokale gemeenschap van etnische minderheden, waaronder Roma, sterk toeneemt indien zij de Albanese taal beheersen. U verklaarde naast het Romani, het Servisch en Turks eveneens de Albanese taal te spreken (gehoor CGVS p. 10).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw UNMIK-identiteitskaart, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw kinderen bevestigen uw identiteit, burgerlijke staat en uw gezinssamenstelling, die niet worden betwist.

Uw arbeidscontract uit 1995 toont aan dat u toen werkzaam was in een school in Prizren.

De lidkaart van de Romapartij PRYK staat uw lidmaatschap van deze partij. Aangezien u stelde een gewoon lid te zijn maar geen activiteiten voor deze partij te hebben (gehoor CGVS p. 11), wijzigt dit document bovenstaande vaststellingen niet.

Het militaire boekje van uw broer en het medische attest tonen aan dat uw broer zijn militaire dienst heeft gedaan en toen met medische problemen kampte, maar werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Voorts wordt het feit dat uw broer zijn militaire dienst deed ten tijde van het gewapend conflict, niet betwist.

De UNHCR-vluchtelingenkaarten en de foto's uit Stankovec tonen aan dat u gedurende enige tijd als vluchteling in Macedonië verbleef, wat evenmin wordt betwist.

De medische attesten van uw dochter A.(...) tonen aan dat zij in België medische onderzoeken onderging. In dit verband dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen van uw dochter geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 maart 2010 een schending aan van artikel 48/2 en 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij laat gelden dat hij voldoet aan de vier voorwaarden om als vluchteling erkend te worden, met name zich buiten zijn land van herkomst bevinden, een gegronde vrees voor vervolging kennen, wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging en de bescherming van het land van oorsprong niet kunnen of niet willen invoeren, zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Hij merkt op dat de definitie van gegronde vrees voor vervolging een subjectief element en een objectief element bevat en geeft hierover een theoretische uiteenzetting.

Volgens hem bestaat er geen twijfel dat hij en zijn familie een gegronde vrees voor vervolging koesteren *“gezien de jarenlange bedreigingen en mishandelingen”*. Verzoeker ontkent dat hij en zijn familie ongestoord in Prizren leefden, integendeel hij beweert dat er veel incidenten waren: slagen, aanrandingen en bedreigingen. Hij merkt op dat zijn dochters hieraan letsels hebben overgehouden.

Verzoeker voert aan dat *“vele kleintjes een groot maken”* en dat langdurige en voortdurende discriminatie, ook al zijn bepaalde feiten van *“geringe zwaarte”*, leidden tot een vrees voor vervolging.

Hij verwijst naar allerhande rapporten en documenten waaruit blijkt dat er veel gevallen zijn van geweld tegen Roma en een gebrek aan registratie en mogelijkheid tot domiciliëring van Roma in Kosovo.

Hij legt de nadruk op het rapport van de UNHCR van 9 november 2009 dat deze moeilijke situatie beschrijft en vertaalt hiervan een aantal passages. Hij laat gelden dat zijn verklaringen in overeenstemming zijn met bevindingen in deze rapporten.

Verder legt verzoeker uit hij en zijn echtgenote geen klacht durfden neerleggen *“aangezien ze hiertoe al pogingen hadden ondernomen, maar telkens werden afgewezen door de lokale autoriteiten”*. Hij verklaart dit omdat er in Prizren voornamelijk etnisch Albanezen als agent werkzaam zijn en dat een klacht tegen etnische Albanezen aldus niet *“au sérieux”* wordt genomen. Hij voert ook aan dat de internationale autoriteiten ook niet voldoende aanwezig zijn om hen afdoende bescherming te verlenen en verwijst naar een document van EULEX van juli 2009.

Verzoeker haalt ook nog een schending aan van artikel 6 EVRM dat bepaalt dat geschillen betreffende de burgerlijke rechten en verplichtingen binnen een redelijke termijn moeten afgehandeld worden. Niettegenstaande uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het Rijk aankwam op 17 november 2008 en dezelfde dag asiel aanvraag, is er volgens verzoeker een *“onredelijk lange”* termijn verstreken, *“meer dan twee jaar”* vooraleer hij een definitieve uitspraak ontving betreffende zijn asielaanvraag. Hij merkt op dat zijn drie dochters hier ondertussen school lopen en ze zich de taal en cultuur van België hebben eigen gemaakt.

Verzoeker vraagt om van hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat de door verzoeker aangehaalde feiten, onvoldoende ernstig zijn om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoekers bewering in het verzoekschrift (zie p. 5) dat hij en zijn familie niet ongestoord leefden in Prizren, maar dat er integendeel veel incidenten waren, in strijd is met de verklaringen tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 11 februari 2009, p. 7, 12):

Vraag: *“Voor alle duidelijkheid, de enige fysieke confrontatie die u had met de Albanezen was in 1999 en nogmaals twee weken voor uw vertrek?”*

Antwoord: **“Ja, dat is correct. Ja, maar ik leefde voortdurend met een ongelooflijke schrik. Ik moest steeds achter mijn rug kijken, zien of er geen Albanees was of zo”**

Vraag: **“Heeft u andere problemen gehad?”**

Antwoord: **“Nee. Zelfs vandaag zou ik à la limite er nog kunnen leven, maar ze zeiden me dat ik een maand had om mijn broer te vinden en dat ze wisten dat ik een dochter van 13 jaar had”**

Zijn uitdrukking hieromtrent dat *“vele kleintjes een groot maken”*, snijdt geen hout. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat verzoeker, in de ruim 9 jaar tussen deze twee incidenten, ongestoord kon leven.

En hoewel verzoeker beweert zich voortdurend bedreigd te voelen, blijkt uit zijn verklaringen (zie voormeld verhoorverslag van 11 februari 2009, p. 8) dat hij zich in Prizren ongestoord kon bewegen, dat zijn kinderen er school liepen en dat hij er verder over alle sociale voorzieningen beschikte. Zo verklaarde verzoeker dat hij en zijn echtgenote samen boodschappen deden, dat hij zelf zijn identiteitsdocumenten afhaalde bij de bevoegde instanties en dat hij een sociale uitkering genoot (zie voormeld verhoorverslag, p. 3, 4, 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen is de Commissaris-generaal terecht tot het besluit gekomen dat er, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, in zijn hoofde geen sprake is van een gerichte en systematische vervolging.

De documenten en rapporten die verzoeker heeft neergelegd, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst - met name *“UNHCR’s Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo” van 9 november 2009*, *“Whose responsibility? Reporting on ethnically motivated crime against Roma in Kosovo – A case study” van augustus 2009*, *“Discrimination and Human Rights Violation against Roma in Kosovo – compilation from 2008 reports”*, *“Report of the Council of Europe Commissioner for Human Rights’ Special Mission to Kosovo – 23-27 maart 2009”*, *“Organization for security and Co-operation in Europe – Mission in Kosovo” van november 2009*-volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Aangaande de verwijzing naar *“UNHCR’s Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo” van 9 november 2009*, benadrukt de Raad vooreerst dat deze louter

richtlijnen betreffen die niet bindend zijn; daarenboven wijst de Raad er op dat ook uit deze informatie blijkt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld, wat in casu ook gebeurd is.

Wat betreft verzoekers verklaring dat bepaalde voorvallen zijn gezin, en zijn dochters in het bijzonder, getraumatiseerd hebben, merkt de Raad op dat medische problemen niet onder het toepassingsgebied vallen van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, vermelde criteria, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Medische problemen vallen hier dus niet onder.

2.4. Verzoeker toont ook niet aan dat hij geen bescherming kan genieten in zijn land van herkomst.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen (zie voormeld verhoorverslag, p. 7, 12):

Vraag: *“Gaf u die bedreigingen aan bij de politie?”*

Antwoord: **“Nee, ik ben niet geweest. Ze gaven mij een maand om mijn broer te brengen”**

Vraag: *“Ik bedoel de bedreigingen tussen 1999 en twee weken voor uw vertrek?”*

Antwoord: **“Nee, ik kan niet aan de Albanezen vertellen dat ik problemen heb omdat mijn broer in het Servische leger heeft gezeten”.**

Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat hij en zijn echtgenote geen klacht durfden neerleggen *“aangezien ze hiertoe al pogingen hadden ondernomen, maar telkens werden afgewezen door de lokale autoriteiten”*, vindt helemaal geen steun in het verhoorverslag.

Verzoeker heeft namelijk geen enkele keer melding gemaakt van het feit dat hij al pogingen zou ondernomen hebben om klacht neer te leggen bij de politie. Nochtans moet een kandidaat-vluchteling reeds van bij het begin van zijn verhoren de waarheidsgetrouwe verklaringen afleggen. Zijn verweer in zijn verzoekschrift dat de politie telkens zijn klacht heeft afgewezen, is dan ook slechts een post-factum verklaring. Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoeker al pogingen zou ondernomen hebben om klacht neer te leggen gezien verzoeker zelf verklaard heeft dat hij geen andere problemen heeft gekend (zie hoger).

Verzoeker houdt voor dat er voornamelijk etnische Albanezen werkzaam zijn bij de politie, en dat het door hem document van EULEX van juli 2009 bewijst dat het voor Roma niet mogelijk is om zich te wenden tot het gerecht en de politieke overheden.

Nochtans leest de Raad in voormeld document dat de vertegenwoordiging van etnische minderheden in de middelste rangen van voormelde overheden meer dan proportioneel is en dat dit de KP hierin uitblinkt als een voorbeeldige politieorganisatie. EULEX complimenteert zelfs de KP voor deze verwezenlijking en moedigt deze organisatie aan om deze hoge standaard te handhaven (zie p. 22).

De informatie waarnaar verzoeker verwijst weerlegt de informatie van de Commissaris-generaal *“dat Prizren de grootste multi-etnische gemeente is, waarbij de verschillende aanwezige etnieën, met uitzondering van de Serviërs, allen zijn vertegenwoordigd in de lokale politie KP- aldus niet; integendeel ze bevestigt wat in de bestreden beslissing vermeld staat.*

De bewering van verzoeker dat hij geen klacht indiende omdat er overal, zowel bij KP als bij UNMIK, enkel etnisch Albanese agenten werkzaam zijn, kan niet worden weerhouden.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij zich in geval van problemen niet tot de in Kosovo aanwezige autoriteiten, lokaal (KP) of internationaal (KFOR, EULEX), kan wenden voor het verkrijgen van afdoende bescherming.

De bewering als zouden de internationale autoriteiten niet voldoende aanwezig zijn in Prizren, is een loutere bewering.

2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, werd reeds geoordeeld dat dit artikel niet van toepassing is op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht,

namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De aanhef van artikel 6 EVRM geeft zelf aan dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke (zie artikel 6 EVRM "Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [...]").

De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter politieke rechten (zie AH 18 maart 1997, nr. 14/97 dat stelt "[...] Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is.", zie ook RvV 15 juni 2007, nr. 123). Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op het asielrecht (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk).

2.6. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook nog een schending aan van artikel 48/2 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980. Hij citeert hierbij wetgeving, haalt rechtspraak aan van het EHRM die voorwaarden opstelt om te kunnen spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en verwijst naar het voormeld rapport van de UNHCR dat er op zou wijzen dat zelfs indien de Roma niet in aanmerking komen voor de asielstatus, ze wel de subsidiaire beschermingsstatus dienen te krijgen.

Verzoeker herhaalt hij zijn asielrelaas en vraagt om aan hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat niet voldaan is aan één van de toepassingsvoorwaarden voorzien in artikel 48/4 §1 van voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker toont immers niet aan dat hij zich niet onder de bescherming van de overheden van zijn land van herkomst kan stellen (*supra*).

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling. Immers, de Raad wijst er nogmaals op dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond door verzoeker.

Het is niet aan de asieldiensten om zich ervan te vergewissen dat verzoeker, zoals hij poneert, geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. De bewijslast rust wat dit betreft bij de asielzoeker; het is niet aan de asieldiensten om het tegendeel te bewijzen van wat verzoeker poneert.

2.7. Uit wat voorafgaat volgt voor de Raad dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat er in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

De Raad schaart zich achter de beslissing van de Commissaris-generaal.

Bijgevolg wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus niet erkend, noch wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

De artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 zijn niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE